

Závěr o zavinění pachatele

Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplývat. Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento právní závěr o subjektivních znacích trestného činu se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu, vyplývajících z provedeného dokazování stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu.

Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplývat. Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento právní závěr o subjektivních znacích trestného činu se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu, vyplývajících z provedeného dokazování stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky, ze dne 18.1.2001, sp. zn.: 5 Tz 269/2000)

Nejvyšší soud České republiky projednal v stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky v trestní věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 2 T 551/98, a rozhodl podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. za splnění podmínek § 272 odst. 1 tr. ř. tak, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2000, sp. zn. 5 To 199/2000, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř., a v řízení, které tomuto usnesení předcházelo, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch i v neprospěch obviněné.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 2 T 551/98, byla obviněná J. M. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěna obžaloby pro skutek, jehož se měla dopustit tím, že v přesně nezjištěné době od 2. 7. do 7. 7. 1998 v katastrálním území obce K., okr. U. U., v trati zvané P. k., na parcelách majitele J. M., prostřednictvím soukromé firmy L. N. vykácela 28 vzrostlých smrků v celkovém objemu 57,77 m³, přičemž odcizením dřevní hmoty způsobila poškozenému J. M. škodu ve výši 84.985,- Kč, čímž měla spáchat trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., ve znění zák. č. [253/1997](#) Sb. Poškozený J. M. byl podle § 229 odst. 3 tr. ř. odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. K tomuto rozhodnutí dospěl Okresní soud v Uherském Hradišti po provedeném dokazování a zjištění, že obviněná nenaplnila skutkovou podstatu trestného činu po stránce subjektivní, neboť sice vytěžila dřevní hmotu na parcelách poškozeného J. M., avšak byla přesvědčena, že na parcelách poškozeného J. M. se měly nacházet parcely, které získala dědictvím po svém bratru J. T., a mělo jít o stromy, které vysázeli její předci.

K odvolání státního zástupce rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 15. 5. 2000, sp. zn. 5 To 199/2000 tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. zrušil a podle § 260 tr. ř. věc vrátil státnímu zástupci k došetření. Rozhodnutí odůvodnil tím, že obviněná zjevně nerespektovala vytýčení parcel a zmocnila se dřevní hmoty, která za stávající právní situace měla patřit jiné osobě. Podle názoru odvolacího soudu jednání obviněné bylo nepochybně svévolné a pokud měla pochybnosti o správném vytýčení hranic parcel, bylo jejím právem i povinností dožadovat se nápravy legální cestou, např. v občanskoprávním řízení. Zjevně svévolné chování proto nemůže být orgány státní moci akceptováno. Odvolací soud dále poukázal na to, že obviněná od počátku trestního stíhání uplatňovala neměnnou obhajobu a nebyla jí prokázána subjektivní stránka trestného činu, totiž vědomí, že se skutečně zmocnila cizí věci, když její obhajoba byla do určité míry podepřena i výpovědí svědka Ing. D. V. Odvolací soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k došetření. Za nezbytné považuje vypracování znaleckého posudku z oboru geodézie a kartografie, kterým bude znovu provedeno zaměření a vytýčení předmětných parcel. Bude-li zjištěno, že obviněná získala dřevní hmotu na cizí parcele, lze pokračovat v jejím trestním stíhání. Dále odvolací soud uvedl, že při úvaze o naplnění subjektivní stránky daného trestného činu lze přihlídnout k rozporu mezi výpovědí obviněné a svědků N. a T., i tomu, že právní předchůdce obviněné po více let naznačenou situaci akceptoval.

Proti tomuto usnesení podal ministr spravedlnosti České republiky dne 14. 11. 2000 stížnost pro porušení zákona ve prospěch i v neprospěch obviněné J. M. Vytkl v ní, že napadeným usnesením byl porušen zákon v § 260 tr. ř., a v řízení, které tomuto usnesení předcházelo, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Namítl, že nebylo přihlíženo především k tomu, že ze strany obviněné šlo o svévolné počínání, které představovalo riziko zásahu do cizích majetkových práv. Obviněná podle ministra spravedlnosti neučinila žádné kroky k tomu, aby byl objektivizován právní stav v restituovaných lesích a místo toho nechala pro sebe pokácet lesní porost, o němž mohla vědět, že patří jinému vlastníkov. Přitom nebrala zřetel na označení parcel s napadenými stromy, které provedl svědek M. M., ani na upozornění svědka L. N., který poukázal na to, že se jedná o parcely patřící poškozenému J. M. Ministr spravedlnosti poukázal na to, že bylo důvodně zrušeno rozhodnutí soudu prvního stupně. Odvolací soud však nesprávně rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, neboť nebyly splněny podmínky ustanovení § 260 tr. ř. Napadenému rozhodnutí vytkl především jeho nesrozumitelnost a faktickou nepřezkoumatelnost. Odvolací soud na jedné straně uvedl, že obviněná zjevně nerespektovala vytýčení parcel a zmocnila se dřevní hmoty, která za stávající právní situace měla patřit jiné osobě, že její jednání bylo svévolné, že se nedožadovala nápravy legální cestou, a proto státní orgány nemohou takové jednání akceptovat. Na druhé straně odvolací soud zdůraznil neměnnou obhajobu obviněné a dovodil, že nebyla prokázána subjektivní stránka trestného činu. Odvolací soud bez logické souvislosti požadoval zpracování znaleckého posudku, který má vnést jasno do otázky hranic jednotlivých parcel. Ministr spravedlnosti vyslovil přesvědčení, že obviněná by zřejmě setrvala na tvrzení o tom, že těžba byla prováděna na jejích parcelách i v případě zpracování znaleckého posudku, a to bez ohledu na jeho závěry. Podle ministra spravedlnosti odvolací soud ani neřešil otázku, zda a proč by závěry znaleckého posudku měly obviněnou usvědčovat či vyvíňovat a jak by mohly přispět k objasnění subjektivní stránky. Dále ministr spravedlnosti uvedl, že z odůvodnění napadeného usnesení není jasné, z jakého důvodu by měla být věc vrácena až do stadia přípravného řízení. Odvolací soud požadoval provedení jediného důkazu, a to znaleckého posudku, jehož vypracování může nařídit okresní soud. Podle ministra spravedlnosti bylo možno dosáhnout téhož i vyžádáním odborného vyjádření příslušného orgánu či instituce a ze spisu nelze zjistit, zda takový postup byl soudy zvažován.

Ministr spravedlnosti v závěru stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně ze

dne 15. 5. 2000, sp. zn. 5 To 199/2000, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř., a v řízení, které tomuto usnesení předcházelo, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch i v neprospěch obviněné J. M., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil ve výroku o vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř. a aby podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněná J. M. podala prostřednictvím svého obhájce vyjádření ke stížnosti pro porušení zákona, v němž navrhl, aby stížnost pro porušení zákona byla jako nedůvodná zamítnuta. Poukázala na to, že stížnost pro porušení zákona vytká napadenému rozhodnutí pouze to, že věc byla vrácena podle § 260 tr. ř. státnímu zástupci k došetření. Odvolací soud podle jejího názoru postupoval zcela správně, neboť jsou dány zásadní pochybnosti o tom, zda vůbec byla důvodně na základě obžaloby postavena před soud. Namítla, že zejména ze strany Policie České republiky a státního zastupitelství bylo přenášeno důkazní břemeno nejen na ni, ale i na další osoby, zejména L. N., který v její věci vystupuje jako svědek, a které jsou stíhány proto, že měly těžít dřevní hmotu na cizích pozemcích. Základním a zásadním důkazem je to, zda došlo či nedošlo ke správnému vyměření parcel soukromou geodetickou kanceláří Ing. D. V. Navrhla též připojení trestního spisu L. N. a k vyjádření přiložila řadu příloh.

Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Bez návrhu stran objasňují stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny okolnosti případu.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 260 tr. ř. považuje-li to odvolací soud pro náležité objasnění věci za potřebné, může při zrušení rozsudku vyslovit, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Ustanovení § 191 a § 264 odst. 2 tr. ř. platí i tu.

Stížnosti pro porušení zákona je nutno přisvědčit, že odůvodnění napadeného usnesení je nesrozumitelné a fakticky nepřezkoumatelné, neboť nerespektuje ustanovení § 134 odst. 2 tr. ř., podle něhož v odůvodnění usnesení je třeba, jestliže to přichází podle povahy věci v úvahu, zejména uvést skutečnosti, které byly vzaty za prokázané, důkazy, o něž se skutková zjištění opírají, úvahy, jimiž se rozhodující orgán řídil při hodnocení důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž podkladě posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona. Odvolací soud správně zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost skutkových zjištění nebo proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. tedy proto, že vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich

provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Potud je rozhodnutí odvolacího soudu správné.

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodl na základě nejasných a neúplných skutkových zjištění a nevypořádal se se všemi okolnostmi, které jsou významné pro rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 2 T 551/98, sice mimo jiné uvedl, že svědek J. M. je vlastníkem parcel, na nichž byla provedena těžba, což je zřejmé z usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 25. 7. 1994, sp. zn. 5 D 2699/93, o dodatečném projednání dědictví po F. M. Z tohoto usnesení je patrné, že její syn J. M. nabyt z dědictví kromě jiného též pozemky parcelní číslo 5593/1 a parcelní číslo 5594/1, zapsané na listě vlastnictví č. 89 pro katastrální území K. u Katastrálního úřadu v Uherském Brodě (č. l. 3). Tyto pozemky byly J. M. navraceny dohodou o navrácení lesní půdy uzavřenou mezi Lesy České republiky, Lesní správou v Luhačovicích a J. M. dne 30. 6. 1993 (č. l. 4). Okresní soud v Uherském Hradišti nehodnotil v této souvislosti okolnost, že obviněná J. M. podle usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. D 1306/96, 1 Nd 195/96, které nabylo právní moci dne 21. 3. 1998, nabyt z dědictví po bratru J. T. parcely v katastrálním území K. (č. l. 21 - 23). Nevypořádal se ani s tím, že podle výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 24) je J. M. podle výše citovaného usnesení Okresního soudu v Olomouci vlastníkem lesních pozemků parcelní číslo 5593/1 a parcelní číslo 5594/1 v katastrálním území K., okr. U. H. Naproti tomu obviněná J. M. je podle výpisu z katastru nemovitostí vlastnící jiných lesních pozemků, a to parcel v katastrálním území K., okr. U. H. Podle měřičského náčrtu na vytýčení hranic pozemků ze dne 11. 10. 1995, kterým soud prvního stupně provedl důkaz, se mezi parcelou patřící obviněné a parcelami, které patří poškozenému J. M., nacházejí čtyři parcely. Ani tuto okolnost soud prvního stupně nijak nehodnotil v souvislosti s obhajobou obviněné, že došlo k nesprávnému vyměření parcel v trati zvané P. k. v katastrálním území K., okr. U. H., a že obviněná věděla údajně od svého bratra, že jejich majetkem byl pátý díl od cesty. Podle měřičského náčrtu ze dne 11. 10. 1995 je skutečně parcela pátou parcelou od cesty, zatímco parcely poškozeného J. M. jsou v pořadí desátá a jedenáctá od cesty. Z čestného prohlášení (č. l. 43) podepsaného obviněnou vyplývá, že objednala u podnikatele L. N., provedení nahodilé těžby na parcel v katastrálním území K. v trati L. s tím, že hranice parcely jsou jí známy a těžba byla vyznačena lesníkem panem M. Veškerou odpovědnost za provedenou těžbu a případné nesrovnalosti vzala obviněná na sebe. Svědek M. M. vypověděl, že když obdržel od vlastníka parcel v katastrálním území K., okr. U. H., J. M. plnou moc k provedení těžebních prací, označil kůrovcové souše zelenou vyznačovací barvou a na okrajích kůrovcového kola, které se mělo vytěžit, napsal jméno majitele pana M. (č. l. 53). Svědek L. M., syn obviněné, potvrdil, že na stromech bylo napsáno jméno M. Uvedl též, že jeho matka zdělila po bratru J. T. lesní parcelu v trati L. v katastrálním území obce K. a dále parcelu v trati P. k. v katastrálním území K. (č. l. 54). Svědek L. N. uvedl, že obviněná ho požádala počátkem června 1998 o provedení těžby na parcel v katastrálním území K. Řekl jí, že si musí vyřídit povolení k těžbě na referátu životního prostředí. Protože obviněná si povolení nevyřídila, sdělil jí, že bez povolení nemůže těžbu provádět. Obviněná mu na jeho žádost poté napsala čestné prohlášení, šla s ním na místo těžby a ukázala mu parcelu, kde měla být těžba provedena. Když svědek obviněnou upozornil, že podle mapy patří parcely, na kterých požadovala provedení těžby, panu M., obviněná trvala na tom, aby těžbu provedl, protože prý tyto parcely zdělila po svém bratrovi a že veškerou odpovědnost za těžbu bere na sebe. Proto provedl na základě tvrzení obviněné a jejího čestného prohlášení těžbu na parcelách v katastrálním území K., okr. U. H., podle nového zaměření provedeného Ing. D. V. Těžbu provedl asi na 24 smrkových stromech označených lesníkem M.

Z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 2 T 551/98 vyplývá, že soud prvního stupně nerespektoval ustanovení § 125 tr. ř. Odůvodnění obsahuje částečnou reprodukci provedených důkazů, avšak postrádá odůvodnění skutečností, které soud vzal

za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Nelze ani zjistit, jakými právními úvahami se řídil. To platí zejména ohledně posouzení subjektivní stránky trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 2 tr. zák., ve znění zák. č. [253/1997](#) Sb., když vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše, nelze vyloučit ani jiné posouzení věci.

Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplývat (srov. č. [19/1971](#) Sb. rozh. tr.). Závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákona a v jaké formě, je závěrem právním. Tento právní závěr o subjektivních znacích trestného činu se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu, vyplývajících z provedení dokazování stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. č. [62/1973](#), č. [41/1976](#) Sb. rozh. tr.).

Odvolací soud odůvodnil výrok podle § 260 tr. ř. o vrácení věci státnímu zástupci k došetření rozsahem dokazování a tím, že obhajoba obviněné měla být prošetřena již v přípravném řízení. Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, zcela nesrozumitelně argumentoval takto: „Při úvaze o naplnění subjektivní stránky daného trestného činu pak lze přihlídnout k rozporu mezi výpovědí obžalované a svědků Nováka a Turečka skutečností, že její právní předchůdce po více let naznačenou situaci akceptoval, konečně i svémocněm jednání bez jakékoliv snahy domoci se svého údajného nároku právní cestou“. Takové odůvodnění je nepřezkoumatelné, zmatené, a tedy vadné. Požadovaný znalecký posudek je jen jedním z důkazů, přičemž i v případě, že by byl vyžádán, bylo by nutno takový posudek hodnotit podle zásady volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.) jednotlivě, ale i v souhrnu s ostatními provedenými důkazy. Odvolací soud považoval za nezbytné vypracování znaleckého posudku z oboru geodézie a kartografie, kterým mělo být provedeno zaměření a vytýčení předmětných parcel. Ze závěrů odvolacího soudu však není zřejmé, jaký by měl mít požadovaný znalecký posudek vliv na posouzení viny obviněné.

Nejvyšší soud České republiky proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením Krajského soudu v Brně byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř., a v řízení, které tomuto usnesení předcházelo, v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch i v neprospěch obviněné, když skutkový stav věci nebyl zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a provedené důkazy nebyly hodnoceny jednotlivě i v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 tr. ř.

Podle § 269 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 2 T 551/98. Rozhodl tak proto, že zákon byl porušen i ve prospěch obviněné, ministr spravedlnosti navrhl postup podle § 269 odst. 2 tr. ř. ve stížnosti pro porušení zákona podané do šesti měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí a Nejvyšší soud rozhodl o této stížnosti do tří měsíců od jejího podání.

Protože k porušení zákona došlo již v řízení před soudem prvního stupně, přikázal podle § 270 odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém projednání věci tento soud bude postupovat podle § 2 odst. 5 tr. ř. tak, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Vezme přitom zřetel na ty skutečnosti významné pro rozhodnutí, na něž bylo poukázáno v

příslušných částech tohoto rozhodnutí, pokud jde o posouzení subjektivní stránky trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 2 tr. zák., ve znění zák. č. [253/1997](#) Sb. Řada okolností svědčí o tom, že obviněná J. M. mohla být přinejmenším srozuměna s tím, že těžila dřevní hmotu na parcelách, které jí nepatřily. Z již provedených důkazů vyplývá, že na parcelách na nichž měla být provedena těžba, byly kůrovcové souše označeny zelenou vyznačovací barvou, že na stromech bylo napsáno jméno „M.“, což potvrdili svědci M. M. i svědek L. M. Nelze přitom přehlédnout, že svědek L. N., který těžbu provedl, obviněnou upozorňoval, že parcely, na nichž obviněná požadovala provedení těžby, patří J. M., a že obviněná musí mít povolení k těžbě. Přesto obviněná nežádala o povolení k těžbě a místo toho napsala tzv. čestné prohlášení obsahující žádost o těžbu na parcele v katastrálním území K. v trati L. a nikoliv na parcelách v katastrálním území K. Přitom v čestném prohlášení uvedla, že hranice její parcely (tj. parcely v katastrálním území K., okr. U. H.) jsou jí známy a těžba byla vyznačena lesním panem M., ačkoliv na uvedené parcele nebyla těžba vyznačena. Z obsahu uvedeného čestného prohlášení je zřejmé, že si obviněná byla vědoma toho, že nepostupovala v souladu s právními předpisy, když v tzv. čestném prohlášení doslova uvedla „že veškerou odpovědnost za provedenou těžbu a případné nesrovnalosti bere na sebe“. Nehledě k tomu, že takové tzv. čestné prohlášení nenahrazuje povolení k těžbě vydané referátem životního prostřední Okresního úřadu v Uherském Hradišti, jeho obsah nasvědčuje tomu, že obviněná si byla vědoma „případných nesrovnalostí“, neboť jinak by se o nich nezmiňovala. Za zmínku v této souvislosti stojí i okolnost, že mezi parcelou obviněné v katastrálním území K. a parcelami poškozeného J. M. v katastrálním území K. leží celkem čtyři parcely jiných vlastníků.

Okresní soud v Uherském Hradišti proto znovu podrobně vyslechne obviněnou Jarmilu Mudrochovou k tomu, z čeho dovozovala domnělý vlastnický nárok na parcely v katastrálním území K., když sama nabyla z dědictví po J. T. vlastnictví k jiné parcele, a její bratr, který podle ní pracoval v lese a byl obeznámen s polohou pozemků, které mu byly navraceny, by zřejmě nepřevzal lesní pozemky, které by mu nepatřily. Obviněnou dále vyslechne k tomu, proč nepožádala Okresní úřad v Uherském Hradišti, referát životního prostředí, úsek státní správy lesů, o souhlas k provedení těžby, přestože byla k tomu vyzývána svědkem Ludvíkem Novákem a proč místo toho napsala tzv. čestné prohlášení, které je nedatované a týká se těžby na parcele v katastrálním území K., ačkoliv měla v úmyslu nechat těžbu provést na parcelách poškozeného J. M., a bylo jí nepochybně známo, že takové prohlášení v žádném případě nemůže nahradit souhlas příslušného státního orgánu k těžbě. S přihlédnutím k její obhajobě o nesprávném vytýčení hranic pozemků nechť je obviněná dotázána, zda namítala nesprávné vytýčení hranic pozemků v katastrálním území K. a zda je jí známo, jestli podobné námítky vznesl její bratr J. T., který v dohodě o navrácení lesní půdy ze dne 4. 5. 1993 prohlásil, že zná průběh hranic předávaných lesních parcel, a že tyto hranice označí do 30. 6. 1993. Okresní soud v Uherském Hradišti přibere také znalce z oboru geodézie a kartografie, který se v posudku vyjádří ke způsobu zaměření parcel v katastrálním území K., okr. U. H., které bylo provedeno geodetickou kanceláří Ing. D. V. v roce 1995, a odpoví na otázku, zda při tomto zaměření došlo k pochybení a v kladném případě, v jakém rozsahu. Tento posudek je odlišný od posudku, jehož vypracování požadoval odvolací soud v napadeném usnesení. Okresní soud v Uherském Hradišti na základě závěrů posudku posoudí, jaký vliv by jeho závěry mohly mít pro objasnění otázky zavinění obviněné (např. s ohledem na případný posun hranic dotčených parcel). Při dokazování bude okresní soud respektovat obecná ustanovení o dokazování podle § 89 odst. 1 tr. ř. a na základě provedených důkazů učiní skutková zjištění. Po provedení dokazování zváží, zda je nutno provést další důkazy či nikoliv, a ve věci znovu rozhodne. Pokud rozhodne rozsudkem, odůvodní jej v souladu s ustanovením § 125 tr. ř.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)